

Провчила

Євген Дудар

Бачите, яка я? Так нівроку. Вже виросла. Ловеласи також це побачили. Стали липнути, як реп'яхи. Яюсь сиджу на лавочці у сквері. Підсів. Глянув на сонце. Зітхнув важко. Кивнув на книжку:

— Читаєте вірші?

— Читаю.

— Люблю тонкі натури.

— А ваша дружина — груба?

Помовчав. Розгорнув газету. Показав статтю:

— Ось прочитайте: "Бережіть мужчин"...

— Якби-то, — кажу, — знала, від котрої його берегти. А то Фігаро — тут, Фігаро — там...

— Бачите, — виправдовується, — а бджола, щоб зібрати граминку нектару, мусить облітати тисячі квіточок...

І, знаєте, ці слова у мені переворот зробили. То я дивилася на чоловіків, що липнуть до кожної спідниці, як на щось не варте уваги. А тепер вони в моїх очах стоять не нижче, ніж геологи-розвідники чи відважні полярники. Бо, скажу вам, не кожен такий здатний покинути теплий сімейний затишок і податися на ризиковані пошуки отієї "квітки". Та ще й не знати, що вона у собі таїть: нектар а чи отруту?

Навіть захотілося мені полегшити їх долю, Практично, так би мовити, допомогти.

Чекати довго не довелося. Вийшла яюсь з магазину — очам своїм не вірю. Стоїть біля кіоска Адам. Вже разів зо три клинці до мене підбивав. І жінка з ним. Дитинка. Найбільш зручний момент для з'ясування усіх "за" і "проти".

Підходжу:

— Добридень!

Побілів Адам. Повернувся до жінки лівим вухом, а правим оком мені якісь сигнали подає.

— Що ти, — кажу, — моргаєш, як потопуючий корабель? Мені поговорити треба.

Затряслася в Адама нижня щелепа. Дар мови втратив від хвилювання. Тоді видушив:

— В-вибачте, я вас не знаю...

— Отакої, — кажу.— Пам'ять відібрало... А позавчора хто запрошував на прогулянку до лісу?

Лице Адама вкрилося червоними плямами. Схопив за руку дружину і по-дитячому белькоче:

— Лідочко, тут яєсь непорозуміння, Я цієї громадянки не знаю... Вона мене з кимось сплутала.

Бачу, зовсім чоловікові важко стало.

— Та ні, — кажу, — не сплутала я тебе. Ти ж Адам. Працюєш у будівельному управлінні. Напрошувався мою квартиру подивитися, ремонт безплатно зробити обіцяв...

— Слухайте, — набрався сміливості Адам, — чого ви від мене хочете? Ви бачите, я одружений. У мене дитя...

— Нічого не хочу. Хочу тільки допомогти вам розібратися у своїх почуттях. А то, знаєте, квіточок багато. А крилець у вас нема. Життя отак пройде, і не знайдете ту, яку шукаєте. Поставити всі крапки над "і" треба...

— Я, — погрожує Адам, — зараз покличу міліцію.

Дружина його зупинила:

— Не треба. Я сама з тобою справлюся...— Мені ж простягнула руку: — Спасибі вам!.. Не хвилюйтесь, вдома я йому ті крапки порозставляю...

Знаєте, після цього випадку усі ловеласи здалеку мене обминають...